

Ngưỡng cửa tử sinh

Nguyễn Dục

Giong nói trong ống nghe đầy vẻ khẩn cấp : ‘Lên đây ngay đi, chị ấy sợ không còn bao lâu nữa!’ Chị ấy ở đây là Inta McKimm, một người đàn bà 71 tuổi, một người đã hành trì Phật Giáo Mật Tông trong một thời gian dài. Inta sắp chết. Trước đây một tuần, tôi đã nghe tin về căn bệnh của chị trở nặng và đã dò xét xem chị có muốn chia sẻ những ý tưởng về niềm tin vào Phật Pháp đã giúp chị đến độ nào trong thời gian quan trọng này của cuộc đời. Với một thái độ đầy dịu dàng trang nhã, Inta đã đồng ý chia sẻ với mọi người những tri kiến mà chị đã chứng ngộ được. Đối với tôi thì sự đồng ý của Inta là một cơ hội bằng vàng. Sống và chết là những vấn đề hệ trọng đối với Phật Giáo Tây Tạng. Ngay từ những ngày đầu làm quen với Phật pháp, Phật tử đã được khuyến cáo là hãy nhìn cái chết với một thái độ cẩn trọng; hãy nhận thức thật rõ ràng rằng cái chết là một điều không thể nào tránh khỏi, một chuyện rất cố định; nhưng cái chết sẽ xảy ra lúc nào và ở đâu thì lại hoàn toàn vô định, hoàn toàn bất ngờ. Mục đích của những khuyến cáo này là nhằm giảm bớt cảm giác sợ sệt khi đối diện với cái chết, đồng thời nhắc nhở chúng ta hãy sống một cuộc đời có ý nghĩa.

Inta đã khá quen thuộc với những diễn giảng của Phật Giáo về diễn tiến của cái chết, lúc thần thức rời khỏi thân thể vật lý của chúng ta, về những nghiệp lực xuất hiện chớp nhoáng trong lúc còn ở trạng thái trung ấm thân cũng như hành trình tái sinh. Tất cả những người thực hành Phật Pháp đều mong ước được chết với một tâm thức bình an vì trạng thái an bình này là điều kiện tiên quyết để có được một sự tái sinh tốt đẹp. Đối với những hành giả Phật Giáo cao cấp, người ta có thể sử dụng cái chết để thăng tiến tâm linh do mức độ thâm diệu và trong sáng của tâm thức trong giai đoạn này. Nhưng dù thực hành ở cấp độ nào, mỗi Phật tử đều đồng ý là cái chết cũng thật như là sự sống vậy.

Chỉ vài tiếng đồng hồ sau cú điện thoại là tôi đã ngồi trên máy bay và không mấy chốc, tôi đã có mặt ở nhà của Inta ở khu Newmarket, một cơ sở bằng gỗ được xây dựng từ năm 1920 và được bao phủ bởi cả một rừng cây nhiệt đới xanh mướt. Tôi bước đi mà lòng đầy háo hức về những bất ngờ đang chờ đón tôi trong dịp hội ngộ này. Tôi bước về phòng Inta mà ngỡ rằng mình vô nhầm chỗ. Inta đang ngồi trên giường, mắt xanh, tóc hoe và người chị như người sáng. Mắt Inta trong xanh lấp lánh, da thịt hồng hào một cách kỳ lạ trong khi vẻ mặt lại đầy kích thích pha lẫn nét nghịch ngợm. Chị đeo một đôi hoa tai kiểu cọ và một sợi dây chuyền chạm trổ vô cùng tỉ mỉ. Chị đánh mí mắt màu hoàng kim và người chị toát ra một mùi nước hoa rất lạ. Thoạt nhìn, Inta có vẻ như một người đàn bà còn trẻ đang sửa soạn đi dự tiệc hơn là một bệnh nhân sắp có hẹn với tử thần. Chung quanh phòng, tôi nhận thấy đầy đủ chứng tích về niềm tin của chị ấy : một bàn thờ nhỏ được kê bên cạnh giường ngủ với đầy đủ hương hoa và ảnh tượng. Chung quanh tường là hình ảnh của vài vị Lạt Ma và trên trần nhà là chân dung Đức Phật. Tuy bề ngoài như vậy nhưng sự thực thì Inta đã được chẩn đoán kỹ càng và chứng ung thư đang hủy hoại buồng phổi và khối óc của chị. Chỉ mới mấy ngày trước đây, một vị Lạt Ma từ một trung tâm Phật Học ở Brisbane đã đến nhà chị giữa đêm khuya để thực hiện những nghi thức sau cùng dành cho người sắp chết. Inta biết rõ rằng mình sắp giả tử cuộc đời và chị đang cố gắng thấu nhận những bài học sau chót để cõi bỏ